

is waarschijnlijk de doodelijke vijand, die haar heeft aangegrepen, aanvankelijk overwonnen, en de dokter zal alle hoop op haar herstel kunnen geven.

Welke herinneringen! Dina zet zich neer op den eenigen stoel, waarvoor in dat vertrekje eene plaats te vinden is geweest, met de handen op de knieën gesteund, staart zij voor zich uit, alsof zij alles, wat in dien nacht is voorgevallen, nog eens kan zien. Zij merkt op, dat zij voor een kwartiertje aan de zorg van eene buurvrouw wordt overgelaten, want Jan is na het vertrek van den dokter, met het recept naar een apotheker gehold en van daar naar een horologiemaker in de buurt. Hij komt terug met de medicijnen en met een prachtig uurwerk, dat hij voor dien nacht heeft gehoord. Zij blijven samen en ieder uur dient Jan haar een poeder toe. Dan tilt hij haar van het kussen zacht en teer, want zij is onbeschrijfelijk zwak geworden en hij legt haar weer neder met een zoen op het eerst nog altijd brandend heete voorhoofd en schuift de gordijnen van de bedstede zoover dicht, dat het licht haar niet in de oogen vallen kan. Van het kind hoort zij den geheelen nacht niets; Jan wiegt het en geeft het te drinken, en weet het stil te houden; hij zit maar altijd bij de tafel, waarop het uurwerk en de lamp staan en houdt de kachel aan, juist naar het voorschrift van den dokter. Eindelijk, is het verbeelding of moet Jan haar wekken, als hij haar weder zal ondersteunen om een poeder in te nemen? Maar het volgende uur is er geen twijfel aan, zij heeft geslapen en zij gevoelt zich langzamerhand lichter, ruimer, alsof een doodelijke last, die haar heeft bezwaard, van haar wordt verwijderd; hare huid wordt vochtig, lenig. Zoo is de nacht voorbijgegaan en de laatste poeder is gebruikt, als de eerste stralen van de winterzon langs de ramen vallen. Jan draait de lamp uit en spoedig daarna komt de dokter; met vroolijke blikken gaat hij de uitwerking van het voorgeschreven geneesmiddel na en hij is uiterst tevreden; hij zal het nu met deze patiënt wel klaren, maar hij klopt tevens Jan op den schouder en drukt hem de hand en prijst hem: „Flinke kerel! Hij heeft het leven van zijne vrouw gered.” Dan neemt Jan hun Jantje uit de wieg en houdt het kind, voor hij het gaat wasschen en voeden voor haar in de bedstede omhoog en steekt haar een paar kleine, naakte voetjes en een paar ronde wangentjes toe om te kussen. Dina herstelt ook zoetjes aan; het voorjaar geeft mooie dagen, waarop zij voor een half uurtje de frissche lucht genieten mag; eindelijk is zij zoo ver, dat zij een paar grachten kan omwandelen. Zij geniet er van, leunende op Jan's rechterarm, terwijl hij het kind op den linker draagt en thans heeft zij voor de eerste maal dat fichuutje om; Jan heeft het als eene verrassing, als een bewijs van zijne blijdschap over haar herstel voor haar gekocht.

Was dat alles thans voor Dina als niet gebeurd? Kon zij het vergeten? Hoe? Waarom? Waarvoor? Zij wilde het zichzelf eerst niet bekennen, maar zij kon het toch zichzelf ook niet ontveinzen en zij schaamde zich diep. Zij ergerde zich, toornig en bedroefd tegelijk over hare dwaasheid. Het fichuutje